

Out of Africa, digitale flessenpost – DEEL 8

‘Ex Africa semper aliquid novi’ (Plinius de Oudere)

Zuid Afrika 14-18/02/2015

Zuma - Leila - Waterfraude - Saturday Night Fever - Valentijn - De vierde revolutie - Het digitale proletariaat - Debbie Harry - Leonard Cohen - Vluchtelingen - Een nieuw soort oorlog

Zaterdag 14 Februari

Op Valentijn vertrekken we in het MAKALANI HOTEL TSUMEB

op weg naar de OMASHARE RIVER LODGE in RUNDU

Onderweg naar Rundu botsen we op een grote politie controlepost op vervoer van dierlijke producten in en uit Ovamboland.

We mogen zonder meer door wegens een zestal agenten bezig aan de studie van de krant. Vanaf hier overal boerenerven langs de weg met ronde hutten, jongens die een kudde koeien hoeden op de vage gronden bezijden de weg, in plaats van naar school te gaan, kinderen die geiten houden.

We rijden door een relatief groene streek met veel kralen met hutten langs de weg, ook zinken golfplaten mini markets en overal 'mic' punten waar ik internet vermoed. Ook vaak een schotelantenne. Volgens onze gids zijn het meest Damara mensen die vroeger door

de Herero en Ovambo's vaak als slaven werden behandeld.

De prullaria langs de weg zijn traditionele beeldjes, potten, maskers, boten én vliegtuigen en helicopters. Volgens B omwille van de vele legerbasissen in de buurt waarvan ze hier wel vaker heli's en vliegtuigen zien overkomen.

De vrouwen en meisjes voeren op hun hoofd van vijf kilometer ver water aan. Overal zitten ze langs de weg met eten te koop. Of onder bomen te palaveren, ook op de klassieke

witte plastic tuinstoelen.

Vaak hebben die snelwegdorpen een grote doorgaans nog fris geschilderde school, soms iets medical, en een enkele keer een kerk met een zinken golfplatendak. Ook hier en daar rode of blauwe ronde plastic cilinders die als toilet excrementen verzamelen.

In sommige kralen ook reeds zelfgemetste ruwbouw van stenen huizen, die de lemen takkenhutten op termijn moeten vervangen.

Ook worden er veel blokken brandhout verkocht.

Door de kinderen in stukken gehakt volgens B want de man als hoofd van het gezin moet alleen toezicht houden.

Vóór Rundu alweer enorme militaire basis en militair vliegveld.

Nergens hebben de hutten stroom. Alleen in de mic punten. Ze moeten er immers voor betalen in tegenstelling tot de zwarten in ZA die gewoon water en stroom aftappen zonder te betalen.

Een roadblock van de politie waar een behoorlijk vette dame in battle dress ligt te slapen in een ooit sjeke bureaustoel op wieltes onder de boom. Een agent vraagt onze paspoorten, maar als daarvoor de valiezen uit de aanhangwagen moeten gehaald worden, hoeft het niet meer.

Boomssteenweg

Het centrum van Rundu lijkt een soort van Boomssteenweg met tal van nieuwe shoppingmalls en zelfs een grote sjeke poort met een volledig omheinde block waar ooit het regeringsgebouw voor informatie zal komen. De omheiningsmuur staat er gelukkig reeds. Hier gebeurt echt wel wat. Het hotel ligt aan het einde van deze Boomssteenweg: een ouderwets motel, met WiFi aan de receptie en in het restaurant. Uitzicht over de grensrivier met Angola, de Rio Cubango, die hier de Okavango heet en waar een hoop spanning over is. Niet alleen met de

onafhankelijkheidsbeweging voor de Caprivistroom die er meteen overal KAVANGO van maakt.

De Okavango is een rivier in zuidelijk Afrika. De bron ligt in Angola waar de rivier de Cubango wordt genoemd. Verder naar het zuiden vormt de rivier tot aan de Caprivistrip de grens tussen Angola en Namibië. Na de pittoreske Popa Falls stroomt de Okavango Botswana binnen en mondt ze uit in de grootste inlandse delta ter wereld. De Okavangodelta eindigt in de Kalahariwoestijn.

In Namibië bestaat een plan om zoet water uit de Okavango op te vangen en voor consumptie naar het droge midden van het land te vervoeren. Volgens een ander plan wil men een dam bij Popa Falls aanleggen en elektriciteit opwekken. Botswana is een fel tegenstander van beide plannen die grote ecologische gevolgen kunnen hebben voor de Okavangodelta. (Wikipedia)

Ik lunch met wat kaas en cashewnoten, kijk wat naar de ZA 'Thuis' soap met afpersing, ontvoering, verkrachting, IT business, pospartumdepressie, vloek op moeder en kind. Eindeloos maar het geeft wel een indruk van wat hier speelt aan maatschappelijke thema's, alles in de 'Boma' kleuren en interieurs van de Vlaamse Kampioenen Dat staat heel sjiek. Hier toch.

Shopping mall

Het fascinerende spel van een stel jongeren met een goedgevormde dame kunnen aanschouwen. Zij is een sterfiguur van de Angolese openbare televisie. Ze wisselen rolletjes bankbiljetten uit met een nerveuze man uit Rundu, in schichtig Portugees. Op weg naar de shopping mall blijkt deze op zaterdag om 16 uur te sluiten. Wat jonge heren met oortjes voor muziek wijzen me vriendelijk en voorkomend de weg naar een Spar wat verder. In het AFR!KA kapsalon wordt de laatste hand gelegd aan extensies en pruiken. Verder is de hele bovenverdieping leeg. De enige bank is gesloten. Ondanks de zuilen met afgebleekt goud van de papyruszuilen is het Galaxy-centrum niet meer wat het ooit zou worden. Erachter groeit een stort van plastic, auto-wrakken en een resterend marktje van lokale boeren met netjes van 4 tomaten. Daarachter Ackermans wat hier voor meubelen staat en de Spar, groot en rommelig. Wel appels, koud prikwater, biltong en na lang zoeken zeer dure cashewnoten. In heel Namibië nauwelijks noten te vinden! Ze komen dan nog uit ZA.

Geen van de verkoopsters weet van 'nuts'.

Een enorm rek patisserie, genre roos en room en suiker. Een muur frisdranken, een muur gesuikerde fruitsappen, nauwelijks melk, geen yoghurt, een hele rayon suiker in alle kleuren. Verbijsterend, naast maïsmeel, rijst en pasta. Dat behoort hier dus in die hoeveelheden tot basisvoeding.

Eens buiten langs het benzinestation van Van Dyk Petrol, Rundu, niet uit Wuustwezel.

Er zitten nog wat buitenlui met snoepjes, prullen en een tomaat of een stuk fruit bij het scheiden van de markt.

De dokter en de lerares

Ik loop langs de voorkant van de Galaxy Mall alwaar een groot bord Medical Practice van een collega M.D. GP die alles doet als het maar opbrengt. Aan goeie prijzen en hoge kwaliteit. Hij heet DR. E.M. Ndoukve en somt zijn diensten op naast een foto van een jonge BLANKE arts in groen operatiepak waarover een witte jas met stethoscoop aan de hals, terwijl hij geconcentreerd nota neemt van iets onbestemd.

Wat verder reclame over internetcursussen van IOL Institute for Open Learning in van alles onder het moto "education is the greatest equaliser" en dit onder een aanvallige blanke blondine met een ruim bemeten decolleté.

Daar is wel iets van, maar of je daar nu blank, blond en goed geproportioneerd van wordt, lijkt me twijfelachtig. Al gaat het immers alleen maar ongelijke kansen, toch?

Er is een grote textielwinkel, een hal met een relatief kleine in- en uitgang. Het personeel is op een poetsvrouw na Chinees en lijkt verwonderd door mijn interesse. Ze verkopen de grootste collectie niemendalletjes die ik ooit gezien heb, roze, rood, paars, zwart, glitter, en alles in van die afgrijselijk onaangename synthetische gordijnstof die de kritieke zones van de uitsluitend blanke etalagepoppen goed accentueren.

Er zijn veel zwarte bezoekers in de Omashane River Lodge. Ernaast en van dezelfde uitbater zit een grote dancing. Er draaien reeds kort gerokte dames in diverse vormen rond bij het nabijgelegen kruispunt. Saturday Night Fever in Rundu!

Waterfraude

Op tv nieuws uit Zuid-Afrika, er is geen Namibisch nieuws. De Namibische zenders presenteren vooral idiote zwarte videoclips.

Hallucinante reportage over de waterfraude in een stad waar ze op een paar jaar tijd aan de vijfde burgemeester toe zijn omdat de vorige telkens fors fraudeerde. Met het water!

De een verkocht het aan een fabriek, de ander boycotte nieuwe putten om een flessenfirma te steunen die anders minder zou leveren, nog een andere vroeg forse sommen voor putvergunningen wat niet mocht.

Onvoorstelbaar, en allemaal vette ANC toplui. Bovendien kregen ze van de centrale regering een hoop subsidies om leidingen aan te leggen naar de wijken zonder water. Het geld is verdwenen en de leidingen zijn nooit gelegd. De hoofdschuldige is voor een disciplinair onderzoek verwezen door de ANC gedomineerde gemeenteraad. De

journaliste vroeg waarom bij bewezen fraude en schriftvervalsing er niet meteen een rechtszaak van gemaakt werd, de nieuwe vrouwelijke burgemeester begon te doddelen en zelfs te zweten voor de camera. Het ergste was een geanimeerde Pakistaanse handelaar die ieder jaar in februari zijn winkel leeggeroofd weet 128.000 Rand of toch een 10.000€ omdat hij een eigen put heeft waarvan hij water aan zijn klanten verkoopt voor een heel bescheiden prijs. Hij was al blij dat hij alleen zijn stock kwijt was en niet zijn leven zoals collega

handelaars.

Vuistgevecht in het ZA parlement

In het parlement een grote rel bij de State of the Nation van president Jacob Zuma. De speakerperson is een ANC vrouw met een hoed als de kroon van the queen of Sheba - ik volg haar hoedencollectie en haar sierlijke gewaden al een paar weken wegens werkelijk een zeer exquisite smaak - liet alle WiFi en mobilfoon-signalen blokkeren om te vermijden dat commentaren zouden doorgestuurd worden. Daarop ontstond een enorme rel. De parlamentsleden eisten dat dit onmiddellijk werd opgeheven. Er kwam een soort griffier generaal verklaren dat ze dat wel moesten omdat ze anders hun tv uitzendingen niet in volle kwaliteit zouden kunnen geven. Enfin een dertigtal afgevaardigden van het Zuid-Afrikaanse parlement van een Julies Malema's EFF oppositiepartij (Economic Freedom Fighters) zoals steeds in het rood gekleed vroegen aan Zuma of hij het kwart miljard euro belastingsgeld voor zijn nieuw huis ging terugbetalen. Waarop ze met de ANC leden op de blote vuist gingen. Madam Queen Speaker liet hen door de politie buitenzetten. Waarop de andere oppositiepartijen klacht indienden wegens

grondwetsovertreding: alleen de eigen ordedienst van het parlement mag binnen het parlement tegen de eigen leden.

Een rel van jewelste. Finaal zette de speaker dan toch maar de geblokkeerde gsm kanalen open voor de parlamentsleden. Waarna een persconferentie over een klacht tegen het opheffen van de persvrijheid. Zuma en het ANC wensten nlk dat eerst hun versie van zijn State of the Nation publiek zou gemaakt worden zonder de kritische commentaren in de pers. Dat begint hier toch wel echt iets van een bananenrepubliek te krijgen.

Leila

Khaled

En dan het bezoek van Leila Khaled aan Zuid Afrika met veel poeha van de Umkhonto we Sizwe (MK) 'Speer van de Natie' van het ANC die allemaal met Palestijnse sjaals op tv optraden. Het interview was erg triest.

Zij zit zelf in ballingschap in Jordanië wegens van de PFLP van Georges Habash tegen Mahmoud Abbas van FATAH - PLO en tegen Hamas, maar toch volmondig vóór bomaanslagen in Israël. Maar nooit onschuldigen betrekken was haar geleerd. Zij was de fotogenieke griet die in augustus 69 de kaping van een Amerikaanse vliegtuig naar Syrië leidde.

En nadien nog eens een El Al vliegtuig kaapte na een plastische begreep om minder herkenbaar te zijn tijdens de Zwarte September van 1970. Haar kompaan werd doodgeschoten door een Israëlische veiligheidsagent tijdens de vlucht en zij gooide wel degelijk een handgranaat die

gelukkig niet ontplofte.

Het mens debiteerde alleen dat indien je land bezet wordt, je aanslagen moet plegen.

Dat heeft ze vier keer herhaald. Ik denk zat ze intussen seniel is. Temeer daar ze dat antwoordde op de vraag van de behoorlijk pittige journaliste naar de gruwelen van de terreurbeweging Boko Haram in Nigeria en ISIS.

Er werd ook aandacht besteed aan het protest van de joodse Zuid-Afrikanen:

een blonde blanke slanke vrouw herinnerde aan alle Palestijnse en

Arabische aanslagen en dat je zo iets toch nooit in ZA kon willen.

Mandela is ook nog ooit met haar met zo'n sjaal op de foto geweest. Maar wegens hij nu dood, kreeg ze van een of andere blanke die met Madiba op Robbeneiland had gezeten de hoogste onderscheiding: een blikken soepbord waarop het profiel van de Nelson met een blikken lepel want dat was hun materiaal op Robben eiland.

Oxtail stew

In het restaurant van OMASHARE RIVER LODGE bestel ik hun beroemde Angolese oxtail stew. Ik zit hier in een omzeggens lege zaterdagavondsetting godverdomme drie kwartier te zweten en opgevreten door de muggen te wachten en nog steeds geen oxtail. Dat hebben die toch in diepvries minstens reeds lang van te voren klaar. Anders duurt zo iets uren eer het gestoofd is.

Ik heb het zelf wel eens op Engelse wijze gemaakt. In de Römertopf! De eerste keer vergeet ik nooit. We woonden nog boven op de Bond Moyson aan de Merodelei te Turnhout, we hadden een nieuwe oven en een nieuwe römertopf én BBC 1 en 2 konden we voor het eerst ontvangen. Daar liepen toen kookprogramma's genre een Engelse John Bultinck of voorloper van The Two Fat Ladies waar ik oxtailstew heb leren maken. Hij moest wel meer dan vier uur opstaan, maar het was succulent.

Hier is hij uiteindelijk naar mijn zin veel te pikant, en matig van vleesbrokken. Het is meer gelatine uit de staart gekookt. Wat die Angolese keuken toch allemaal met het eten doet. Een uur later gloeien mijn lippen nog steeds.

In de hal-lobby van het hotel installeer ik me wegens de beste WiFi ontvangst temidden van een va-et-vient van zwarten, koppels, vriendinnen, gezinnen, baby's met op de achtergrond een periodiek balkende ezel.

Gelukkig zijn de grote papegaaien met hun kooien in het Namibisch toeristenbureau gezet met de gordijnen dicht. Dan zwijgen die tenminste en wordt dat ruim bemeten lokaal ook benut.

Afrikaans

De voertaal is hier een moeilijk te verstaan Engels en enkele Bantoe talen. Soms Portugees. Afrikaans tot gisteren nog standaard, is nu flink geminderd. Overigens geloof ik nauwelijks nog in de toekomst van het Afrikaans.

Driekwart van wie dat hier spreekt vermengt dat met veel Engelse uitdrukkingen, zeker bij technische, juridische of belangrijke uitdrukkingen.

De begroeting is hier altijd "goeiedag, hoe gaat het met jou", "how are you". En daar moet je dan echt op antwoorden en dan dezelfde vraag stellen. Als je rap bent, stel je zelf die vraag stellen en repliceren met "Fine, thank you!"

Mensen spreken hier blijkbaar in alles een soort situationele tussentaal.

Morgen door de Caprivistroom naar de Duitse generaal Leo graf von Caprivi, kanselier na Bismarck genoemd. Nu heet het de Zambezi region. Maar iedereen spreekt van Caprivi. Die had het met Engeland in het Zanzibarverdrag geruild waar Helgoland en Zanzibar gewisseld werden.

http://nl.m.wikipedia.org/wiki/Leo_von_Caprivi

Daarna nog een dag aan de rivier, waarna naar Zambia en 2 keer 2 dagen op dezelfde plaats.

Saturday Night Fever!

De hele avond in de hotellobby op WiFi gezeten tussen het heen en weer van het zwarte uitgangleven van de rijke burgers van Rundu en wijde omgeving.

Jonge meisjes - kinderen nog - in witte jurken met rode strik, beige kleedjes, de dames om ter mooist, de heren zeer casual maar proper gewassen.

Alle soorten jongheren met of zonder muziekoortjes en overbodige petten.

Een koppel komt tegenover mij zitten en ontkurkt een fles roze schuimwijn voor in de fluiten met ijsblokjes. Ik schrik van de knal want zie natuurlijk niet wat er om mij heen gebeurt zonder bril tijdens lezen.

Hij verontschuldigt zich en ik feliciteer hen.

Zij moet er breed mee lachen.

Het is mij hier niet duidelijk wie professioneel is dan wel wie een anderssoortige relatie heeft.

Ook zie ik in het schemerduister onvoldoende om gelaatstrekken en zelfs mimiek te onderscheiden, bij donkerhuidigen. Zeker wanneer die ook nog eens fel gekleurde of witte bovenkleding dragen.

Onze gids beweert dat voor de meeste bezoekers

Valentijn een groot feest is, waar ze vaak al hun geld spenderen. Voor hem zijn de zwarten, ook in ZA allemaal mensen die van de ene dag in de andere leven. Vandaag met geld gooien en volgende week honger lijden. Dus niet sparen, niet investeren en dus nooit een middenklasse. In geen duizend jaar want dat is voor hem de basis oermentaliteit van de zwarte man en daar is niets aan te doen: heel veel armen en enkele rijken. De enige middenklasse die spaart, plant, opbouwt en investeert was en is nog steeds blank of kleurling.

Ik had het kunnen weten want in de loop van de avond waren de pauwen erg onrustig en riepen net als bij ons om Leooooooo, zij het in een wat ander dialect: wanneer ik naar mijn kamer loop, regent het na een knallend onweer dat nu nog tekeer gaat met enorme bliksems over Angola aan de andere kant van de Okavango rivier, die in een groot binnenmeer uitmondt in Botswana.

Namibië wil dit onderweg afdammen, het zoet water gebruiken voor irrigatie van het droge binnenland en stroom opwekken. Botswana is in alle staten wegens versterking van eigen flora en fauna en vooral een belangrijk deel van hun watervoorziening.

Waar ik vreesde voor het balken van de ezel en het kraken van het onweer, zijn het de bassen van de hoteldancing die in de verte koortsig blijven pompen. Gelukkig is het een slaapverwekkend stompzinnig ritme.

Rond drie uur evenwel is het onweer terug en wordt het begeleid door een stormende wind met enorme hoosbuien. Alles rammelt en soms twijfel ik aan het dak of de parasols in zandvaten aan het algengroene zwembad, dat al weken onbruikbaar groener wordt wegens een rand van tegels in herstelling na een verzakking.

En dan moet het echte regenseizoen hier nog beginnen.

NA Caprivi Strook 15-16022015

We depart after leisurely breakfast and head towards the Ngoma Border Post. We arrive at our lodge along side the Okavango River in the Caprivi Strip during the afternoon. **b&b.**

HOTEL: NUNDA RIVER LODGE

CAPRIVI

Sunday morning blues

En dan is er die zondagmorgen, nog vóór het collectieve orgasme in de handjklapkerken, waar vaak naast een enorm koor ook een orkest het beste van zichzelf geeft met gospels zoals 'It's A New day!'

Op nbc1 van de Namibische televisie is het programma 'religion on one' waar koppels van verschillende kleur en religie, ook islam, toelichten hoe ze elkaar hebben gevonden in hun godsdienstbeleving, in het koor, of een koppel Bahaai op FaceBook !

Er is hier wel wat voor te zeggen want de meeste moord- en doodslag-slachtoffers vallen voor de hoogmis, wanneer de man met zijn agressieve dronk thuiskomt en zich vergrijpt aan vrouw en kinderen. Alcohol lijkt hier testosteron bevrijdend te werken, dan wel vooral ontremmend bij een hoog testosterongehalte. Of er worden nog wat hallucinogenen aan toegevoegd. Opvallend hoe de vrouwen Jezus smeken om zijn Licht op hen te laten schijnen. Op het ZA nieuws wordt mishandeling, verkrachting en kindermisbruik tot zelfs een

gijzeling met pistool van vrouw en kinderen na een nachtje stappen als het grootste zondagochtend probleem genoemd.

De regen heeft een en ander weggespoeld en lijkt hier en daar ook door het hoteldak gekomen. Het overdekte terras voor de lobby ligt nog vol blikjes, sigarettenpeuken, glitter wanneer ik ga ontbijten. De uitbaatster en een deel van het ochtendpersoneel spreekt in tegenstelling tot wat ik hier gisteren allemaal hoorde wel Afrikaans. Haar partner is een Portugees.

Een eenspersoonskamer kost hier maar liefst 55€! Voor twee is het 80€.

Wat een prijzen voor deze infrastructuur!

Ter kerke!

We zijn laat weg 09 uur, korte rit vandaag.

Net op de tijd dat iedereen ter kerke gaat. Enfin alle vrouwen en kinderen toch met soms een jonge of oude man. Aan de rand van een winkelcentrum-benzinestation is een zeiloverkapping van een parking ingestort en heeft een deel van de muren meegesleept. Er moet vannacht ongelooflijk veel water gevallen zijn, want alle laagtes staan flink onder water.

Aan een kruispunt staan, zitten en liggen tientallen jonge mannen rond een marktje waar veel oude auto's, vers geslacht vlees, marktvrouwen met snoep. De nieuwe fruitsnoepjes zijn niet alleen op de enorme reclameborden aanwezig.

Honderden vrouwen met kinderen, klein en groot in zondagse extra kleurige outfit lopen vaak met eigen stoelen en ook muziekinstrumenten naar de kerken van hun gezindte. Vaak loopt een hele rij naar de ene kant en een al even grote rij tegen hen in naar de andere kerk. Sommige kinderen zingen en dansen reeds om de vaak lange tocht wat op te vrolijker. En het helpt hen ook om de gruwel van de zaterdagnacht te bezweren.

"Ik geloof niet dat ik toen, als twaalfjarige, kon vermoeden wat ik veel later, in een van de studies van Sigmund Freud als ik me niet vergis, las en wat ik meteen begreep, namelijk dat het het diepste geheim van muziek is dat ze de paranoia afweert, dat wij muziek maken om niet overspoeld te worden door de verschrikkingen van de werkelijkheid."
W.G. Sebald, Campo Santo

Ze komen ook effectief uit de grote kralen met takken hutten en runderen. Jonge mannen in zwart kostuum, smetteloos wit hemd en felgekleurde

koor- of schooldassen!

Hoe die dat soort zondagse outfit in zulke hutten schoon krijgen en houden, is mij totaal onduidelijk.

Ze wonen erger dan in een gammel tentenkamp.

Het landschap langs de wijde Okavango rivier is heel groen. En na de eerste regens helemaal opgefrist.

Alles lijkt vredig, tot na de mis. Maar gelukkig duurt die uren tot na de middag.

(O)KAVANGO

De nieuwe grensbrug is sinds 2011 af, met een betonboord beschermde voetgangersovergang aan beide kanten die druk gebruikt wordt. Op het officiële bord werd de 'O' afgeplakt door Caprivi separatisten die tegen de Ovambo's zijn.

Een stel knullen in blitse kleurenoutfit met zonnebrillen op willen dat we van hen foto's maken. Ik ga mee tot op de brug en laat hen vertellen wie ze zijn en wat ze doen.

De ene denkt dat het vandaag maandag is, een van Rundu, de andere wat ouder van ver weg en beweerde aan de brug gewerkt te hebben en de derde heeft een proper geel met rode letters en logo Shell bloesje aan met Thomas op. Ik vraag hun e-mail om de foto door te sturen, maar dat kennen ze niet. Ik denk

dat het analfabeten zijn.

Tot slot geef ik hen een hand en vragen ze geld om te eten.

De lapzwanen.

Ik heb niets bij me, dus moeten ze zonder eten de zondag zien door te komen ;-)

Het reisschema is problematisch. Gisteren was de rit te kort en vandaag blijktbaar nog korter, want onze chauffeur stopt aan bijna iedere parking om de beentjes te strekken, te plassen of voor een slok van zijn oploskoffie met of zonder melk, met of zonder suiker en al heel lang zonder koekjes.

Op naar de Lodge, hij rijdt wat verkeerd, gepland lijkt me om de tijd te rekken. Hij kan moeilijk vóór 12 uur arriveren.

Kinderen zwemmen in de rivier, die heel hoog staat, koppels wandelen er naartoe, veel Chinese winkels 'Zhou' of 'China'.

Een failliet etablissement heet 'DOTTCOM'.

Het lijkt hier erg vruchtbaar, naar mais, gras, vee en kinderen.

Ik zie een allereerste albino zwarte tijdens de reis. Ze zwaait naar ons.

In Zimbabwe zag ik er destijds veel. Het zijn voor hen vaak moeilijke tijden, wegens vaak voor duivels aanzien.

Zoals de blanken: 'Mundugu!' riepen dan de kleintjes als waarschuwing en sloegen op de vlucht.

En dan hebben we het naast de uitsluiting omwille van hun huidskleur nog niet eens over de medische problemen met pigmentloze huid en ogen.

NUNDA RIVER LODGE

Een lange slechte gedroogde kleiweg - als het tenminste droog is - van de weg naar de rivier. Door gras en mais en vooral flink omheind tegen rondtrekkende runderen en geiten. Onder een boom ligt naast de weg aan een kraal een voluptueuze naakte vrouw op een vuil deken naast haar baby te slapen. Een vredig Breugheliaans of Permeke tafereel in de hitte van de volle middag na het pezen tijdens de groezelige nacht.

Vlakbij de rivier een mooi complex van kampeerplaatsen en bungalows.

Erg rudimentair. Geen slot op de deur, maar wel een kluisje. Geen ijskast, geen drinkbaar water, wel insecticiden, klamboe.

De ontvangst is vriendelijk door een oude blanke Afrikaner vrouw met een kordate jonge zwarte, Helena.

Er is redelijke WiFi in het restaurant. Dat zit met een groot terras boven het enorme water van de traag stromende Okavango waar naar verluidt krokodillen en nijlpaarden.

We kunnen dat allemaal in een bootexcursie genieten.

Maar daar heb ik geen zin in wegens

overmorgen nog eens allemaal opnieuw.

De bungalows, het interieur van het restaurant en ook de tuinen zijn erg mooi 'back to nature' met veel hout en veel muggen. Vanavond nog veel erger.

Het is hier extreem vochtig en loeiheet, 42C!!

Met wat verkoeling onder de bomen en aan het water alwaar dan weer veel muggen.

Man, man, man!

Als ik op bed lig te lunchen met biltong, cashew en een appel met koud water, onder de klamboe, komt een geüniformeerde dienstster staafjes oploskoffie en melkpoeder brengen. In zuidelijk Afrika is een waterkoker met oploskoffie, thee, melkpoeder en veel suiker een must in iedere overnachtingsgelegenheid.

Naast het trapje naar mijn terras staat een groot DANGER bord met daaronder een uitgesneden afbeelding van een nijlpaard en een krokodil.

Ik hoor hier veel rare geluiden, niet alleen van vogels.

Gelukkig ligt een stevig hardgekaft 'Die Nuwe Testament en Psalms ' in de 1983 vertaling van het Gideonsgenootschap binnen handbereik alsmede een spuitbus DOOM tegen alle vliegende en kruipende insecten!

Gideonsbende

Ik ben in slaap gevallen met Blondie op iPod in mijn oren omdat het oplaadpunt voor mijn iPad niet aan het bed maar in de badkamer staat. Enfin, de badkamer is een open ruimte met toilet, wasbak en douchekop in stemmig grillig maar gepolierd hout achter het hoofdscherm van het bed. Het andere dient voor de ventilator of de waterkoker.

Het fascinerende aan sommige van die oude liedjes, ook na bijna veertig jaar, is hun inhoud en bijna klassieke vorm.

Picture This is nog steeds verbluffend,
zeker met uitzicht over de zilveren rivier
met het gezucht van nijlpaarden
en het gerommel van de donder
in het plakkend warme vocht

van het nakende regenseizoen.

*All I want is a room with a view
A sight worth seeing, a vision of you
All I want is a room with view, oh-oh*

<http://youtu.be/QbdCpi4qTNY>

Een paar maanden geleden zag ik op een Nederlandse zender een film over Blondie en Debbie Harry. Het was nog veel krasser dan wij destijds aanvoelden, dat die heel ver boven alle punk van toen zou uitstijgen.

Het was wel raar wakker worden met krakende vogelgeluiden in het belende riet en het diepe zuchten van een nijlpaard in de verte.

Ik hou Blondie ook maar klaar voor de nacht, of beter misschien nog Bach!

Het voelt hier intussen zoals dit vers van Kaváfis:

*Ik heb me niet gebonden. Ik heb me volkomen losgemaakt
en ben gegaan. Naar genietingen die half werkelijk,
half voortbrengselen van mijn geest waren.
Ik ben de verlichte nacht ingegaan.
En ik heb van krachtige wijnen gedronken, zoals
zij, die moedig zijn in de wellust, die drinken.*

(K.P. Kaváfis, 1905, vert. Hans Warren en Mario Molegraaf)

Maar ik ben gestopt met drinken, geen wijn, geen whiskey zoals met Adrian S in gegraveerde glazen die vettig werden van het zweet onzer handen.

In Cancun Mexico tijdens de WTO conferentie in september 2003 was het ook zo'n weer als hier. Toen pas heb ik begrepen waarom Malcolm Lowry ten onder gegaan is 'Under the Volcano'.

"Ik heb nooit begrepen waarom iemand alcohol begint te drinken in zo'n hitte. Ik vond Malcolm Lowry altijd al een grote zeveraar met zijn Under the Volcano en aanverwante schrijfsels. Zo'n klimaat leek me eerder iets om water te drinken, desnoods spuitwater, wat hier niet of nauwelijks te vinden is, of van dat koude en vooral fletse bier uit lange nek flesjes met limoen om er wat smaak aan te geven. Maar alcohol zoals Hemingway, 'ron'

zoals rum hier heet of vodka, tequilla (en dat is dan om de liefde gods niet eens gekoeld), hoe komen ze erbij?

Wel na een week hier in Cancun, Mexico weet ik het!

Ik zou hier bij god ook aan de drank geraken. Je gaat hier drinken van ellende, om de ongelooflijke druk van die stomende hitte te vergeten, om je wat lichter te voelen "Als je te maken hebt met een stoomwals, kun je er beter opzitten dan eronder liggen", aldus Jorge

Ibargüengoitia. Je kan dat ook beter

begrijpen als je weet dat de mescal en de tequilla en de rum je het gevoel geeft dat je op

de stoomwals zit en niet eronder liggen zal, al komt dat gevoel ongetwijfeld nadien. En gezien alcohol receptoren gewenning geven, moet er altijd meer ingenomen worden en ben je vertrokken voor een leven van drank en zwetend vloeken."

<http://www.janvanduppen.be/?p=133>

Skypen doet deugd: nog eens fatsoenlijke normale mensen in een normale wereld waar mensen verder denken dan hun dag lang is.

Naar aanleiding van de aanslagen in Denemarken en vooral de ietwat krankzinnige reacties van de linkse progressieve intellectuelen vind ik dit citaat van Simon Leys opgetekend door Ian Buruma:

"Simon Leys dismisses ignorance as an explanation. His answer: "What people believe is essentially what they wish to believe. They cultivate illusions out of idealism—and also out of cynicism." The truth can be brutal, and makes life uncomfortable. So one looks the other way.

En deze nog van Robert Musil:

"Een mogelijke ervaring of een mogelijke waarheid is niet gelijk aan een werkelijke ervaring of een werkelijke waarheid minus de waarde van hun werkelijk-zijn, doch ze hebben, tenminste in de ogen van hun aanhangers, iets zeer goddelijks in zich, een vuur, een opwaartse vlucht, een wil om te bouwen en een bewust utopisme dat de werkelijkheid niet schuwt maar juist als een opdracht en een ontwerp behandelt."

Robert Musil, De man zonder eigenschappen.

Het eten is lekker, maar raar gecombineerd: stukjes gebakken kip als starter, lamsschouder als hoofdgerecht - lekker maar erg taai, met lekkere saladbar met voor de eerste keer fatsoenlijke olijven.

Er is geen koud prikwater krijg ik verklaard door de chef ober want er zat een MUIS in de ventilator van de koeling. Ze hebben ze nu gevonden en verwijderd. Hij bracht dan maar een glas ijsblokjes.

Wanneer ik het lauwe prikwater open, spuit het over mijn iPad!

Een andere dienstster die dit had gezien, kwam nadien vragen of dat geen problemen gaf voor mijn computer. Ik heb haar dan de voordelen van Lifeproof uitgelegd.

Maar ik weet niet of ze het eigenlijk begreep.

Boven op de ijsblokjes met het lauwe prikwater zwemt een mier!

De zwarte dienststers zijn beleefd, ze kloppen om 19 uur wat onwennig op de tamtams die in het restaurant staan om het begin van het avondmaal aan te kondigen.

Er is heel veel geüniformeerd personeel.

Een van de dienststers aan de bar begint zomaar zachtjes voor zich uit te zingen als er niemand is. De mannelijke obers doen intussen ingewikkeld met hun gsm.

De zonsondergang over de westelijke oever van de rivier is erg mooi.

Erwin Vanmol heeft een indrukwekkende karikatuur gemaakt over Kopenhagen: de zeemeermin in een oranje overall in een kooi met een jerrycan benzine ernaast.

In bed onder de DEET en de klamboe hoor ik boven de ventilator het kikkerconcert waar bovenop eigenaardige tikgeluiden van vogels denk ik. In het donker leeft alles hier rondom mij.

Morgen de grens over met Botswana.

NA - Botswana Kasane Ma-Woe 16-18022015 16 February afstand 315

We depart after breakfast and head towards Kasane, and our lodge for the next two nights. We arrive at our lodge in the afternoon. **b&b.**

HOTEL: CHOBE LODGE

KASANE

Meteen na het klassieke Engelse ontbijt een zeer lang stuk doorheen de Caprivi over redelijk asfalt door een heel groene streek met over de brug van gisteren een mond- en klauwzeer controlepost.

Langs de weg veel grote kralen, kuddes runderen en geiten, kinderen, op veel plaatsen hangt de kleurrijke was op, een dorp met een markt van confectie-textiel. Het lijken allemaal quilts.

De stopplaatsen zijn erg smerig met veel pet flessen frisdrank en massa's bier en colablikjes en kapotgeslagen biervlessen.

Ook verpakkingen van de afschuwelijke chocoladerepen, een afrodisiacum?

Plots zit er een jongen van een jaar of tien zonder schoenen achter ons die op een zachte, herhalende toon probeert mijn aandacht te trekken hij wil water en B vindt het goed. Ik neem een foto. Hij heeft een rugzak met een fles bessenslimonade bij. Hij zweet wel. En hij zou in graad 4 zitten. Ziek?

Intussen **De vierde revolutie** uit.

John Micklethwait Adrian Wooldridge
De vierde revolutie, op zoek naar de overheid van morgen.

Interessante analyse, teveel nadruk op pensioenleeftijd verlaten, besparingen als oplossing voor de uit de pan swingende gezondheidskosten, terwijl het hele systeem van preventie alleen maar meer productie, omzet en winst veroorzaakt.

Goede analyse van het doodlopend systeem van behoud van rechten en gelijkheid.

Veel nadruk op andere bestuursvormen, dan de gekende vormen van westerse democratie.

Vurig pleidooi om staatsapparaat sterk te doen krimpen, overheidsbeslag te verminderen, mede door nieuwe technologieën. Voorbeelden zijn voor hen Zweden en Singapore.

Duidelijk dat de ideologieën van behoud van verworven rechten, gelijkheid en uitkeringen voor niets het einde naderen.

Niemand heeft daar nog zin in, niet alleen de mensen die dat moeten betalen.

Hij stelt veel hoop in digitale revolutie die zoals 180 jaar geleden de spoorwegen en stoommachines bestaande verhoudingen door elkaar zal schudden.

Maar ziet onvoldoende de keerzijde van die digitalisering, die wel maximale transparantie eist van de burger en geen transparantie oplevert vanwege de overheid, bedrijven, data mining, banken, enz. die zo een nog grotere corruptie realiseren en toedekken.

74. Marx' naïeve opvatting van de staat was merkwaardig genoeg vergelijkbaar met die van de Amerikaanse Tea Party: als die glorieuze revolutie zich eenmaal had voltrokken, was er toch geen overheid meer nodig, dus dan zou het probleem vanzelf verdwijnen. Die naïviteit heeft veel levens gekost. Door de staat af te doen als louter een instrument om het proletariaat te overheersen, maakte hij de weg vrij voor dictatuur. In een staat gewijd aan het besturen van zaken werden ook mensen behandeld als zaken. Als de Duitse regering Lenin begin 1917 niet in een verzegelde trein had gezet en hem als een dodelijk gif naar het Finlandstation had gestuurd, zou Marx' staatstheorie nooit meer zijn geworden dan een oefening in utopisme, een erbarmelijk contrast met zijn soms briljante inzichten in het kapitalisme. Nu de Sovjet-Unie is ineengestort en de Chinezen het staatskapitalisme hebben omarmd, kan ze weer worden gezien als wat ze was: een doodlopende weg.

201. *Er is nog altijd een sterke onderstroom van nostalgie naar de oude wereld van maatschappelijke solidariteit en trots egalitarisme. Misschien worden er scherpere regels ingevoerd. Maar de gewone Zweden hebben geen behoefte om terug te gaan naar een systeem waarin ze van de staat te horen kregen naar welke school ze hun kinderen mochten sturen. En de Zweedse regering zal zich het geld en de expertise van de private sector niet meer laten ontgaan. Het nieuwe Zweedse systeem is, met al zijn tekortkomingen, in feite een hoogst succesvolle actualisering van de oude 'middenweg'. Zweden gedraagt zich nog altijd als een 'socialistisch' land in die zin dat het publieke goederen als gezondheidszorg en onderwijs nog altijd gratis op de leveringsplaats aanbiedt. Maar het gebruikt 'kapitalistische' concurrentiemethoden om ervoor te zorgen dat die diensten met maximaal succes worden afgeleverd. Zowel Zweden als Singapore toont onbetwistbaar aan dat de overheid slanker en beter kan. De onheilsvoorspellingen van Baumol en andere economen zijn misplaatst: er is geen reden om aan te nemen dat een hervorming van de overheid een tot mislukken gedoemde onderneming is. Het is geen nulsomspel. Maar hoe moeten hervormers te werk gaan? Er zijn twee antwoorden op die vraag. Het eerste is praktisch: iedereen, links of rechts, kan zijn overheid beter laten werken. Het tweede is ideologisch: mensen moeten zich gaan afvragen wat ze precies van hun overheid verlangen.*

262. *Dit mag hardvochtig of denigrerend klinken, maar het is wel in de geest van de oorspronkelijke verzorgingsstaat. In de blauwdruk voor de verzorgingsstaat die hij in 1942 opstelde, waarschuwde William Beveridge dat de nieuwe verzorgingsstaat ten onder zou gaan als hij leegloperij zou subsidiëren of misbruik tolereren. Hij stelde strikte limieten voor de tijdsduur van een werkloosheidsuitkering. Hij legde draagkrachtmetingen op om te voorkomen dat de rijken uitkeringen zouden opeisen die voor de armen bedoeld waren. Beter hardvochtig dan halfgaar.*

Bovendien doen we toekomstige generaties onrecht als we hun welvaart verkwanselen om de huidige generatie te verwennen. Overheden hebben de kosten van bestaande uitkeringsprogramma's al herhaaldelijk verhaald op toekomstige generaties (die er geen zeggenschap over hebben). Het idee van 'lenen' van toekomstige generaties was misschien nog niet zo gek toen de bevolking groeide en iedereen wist dat zijn kinderen een beter bestaan zouden krijgen dan hijzelf. Nu dat niet langer het geval is, is die benadering veel riskanter, te meer als het geld dat Uncle Sam op dit moment leent niet wordt gebruikt voor infrastructuur of scholen, maar opgaat aan sociale uitkeringen en belastingvoordelen voor de rijken. Daar is niets progressiefs aan.

Katima Mulilo.

Hoe verder in de Caprivi hoe meer militaire herinneringen van onze chauffeur aan zijn jeugd als Special Forces Soldaat: hier weer een enorme luchtmachtbasis met grote logistieke faciliteiten, waarvan ik wel zeker weet dat het Namibische leger er geen weg mee weet. Nu staat het aangekondigd als een gewoon burgervliegveld.

Waar hij het mij in de eerste week in en om Kaapstad nog voorstelde als een soort uit de kluiten gewassen scoutsgroep die wat ging oorlogje spelen in Angola - hij zag zich dan als MP OOFF een soort hopman - blijkt er hier voldoende infrastructuur aangelegd te zijn voor een enorme oorlog met zware wapens, tanks, vliegtuigen, raketten. En dat allemaal tegen de Cubanen en de Russen, in Angola.

Die ze dan toch maar fors verloren hebben: Angola, Namibië, Caprivi, Zimbabwe, Mozambique. Allemaal in dezelfde twee decennia in oorlogen met Zuid-Afrikaanse troepen of Special Forces zoals zijn Koevoet, allemaal verloren van die negers en hun handlangers, of omgekeerd.

De kralen hebben hier steeds meer huizen in betonblokjes in aanbouw, tussen de ronde hutten. Hier en daar zijn deze stenen toekomstdromen niet afgewerkt doch reeds ruim overwoekerd door onkruid. Er wordt ook heel veel brandhout verkocht langs de weg. In pakketten of losse stukken.

Recenter is hier nog een hoop gevochten, want een onafhankelijkheidsbeweging voor de

Caprivi strook heeft een paar jaar geleden nog maar eens geprobeerd om af te scheuren van Namibia. Ik vraag me af of ze dat niet met enige steun van Botswana hebben geprobeerd.

http://en.m.wikipedia.org/wiki/Caprivi_conflict

Op 30 km van de grenzen hier grote garages, winkels, douane in- en uitklaring.

De jongens en meisjes die hier van school komen dragen allemaal een lichtblauw hemdje met korte mouwen en een zwarte broek of rok. Hoe dichterbij de grens hoe drukker.

Maar aan de grenspost weer niemand, behalve een zwarte met een zwarte zak en een fles water die de hele tocht van 3 km over de rivier te voet doet in de brandende zon, met bagage.

Emigreren uit Namibia gaat snel en efficiënt.

Dan door de mond en klauwzeer ontsmettingspost, waarbij wij met onze schoenen op een oververzadigde zak met chloordampen moeten stappen, en de hele auto met bagagewagen door een grote put moet rijden.

Ook de inhoud van de koelbox wordt gecontroleerd en de kerel van de veterinaire dienst zegt dat mijn appels verboden zijn in Botswana wegens kans op een vreselijke soort fruitvliegjes.

Ik stop ze dan maar in mijn rugzak onder mijn bloeddrukmeter en stethoscoop.

Botswana

Aan de Botswana grenspost eerst controle door een verpleegster die in een oververhitte container haar medeverpleger moet harden die al scheten latend de gazet leest.

Haar wit uniform is nog schoon. Haar klinische blik ziet meteen dat wij een stelletje uitgebluste sukkels zijn. Zonder STD !

Zij wil onze paspoorten nakijken wegens gevaar voor Ebola...

Gutgutgut!

In het grenskantoor is het nog krasser, daar hebben ze bij gebrek aan touw kabels gedraaid van tape, bvb aan de stylo tegen het stelen, om een bord op te hangen over de kenmerken van lepra. Er hangt een gratis condoom kastje. Ze zijn niet vervallen zoals gewoonlijk zegt.

In de Caprivi en Botswana heeft meer dan een kwart van de bevolking met HIV/AIDS. Dan zou ik ook mijn voorzorgen nemen bij riskant gedrag...

Er hangen een paar foto-grappen van apen ipv politiebeambten tegen het prikbord - een aap met een geweer onder een parasol in een zetel bij een roadblock en een oproep 'Join the police force!'

Ook een lijst van landen die een visum moeten aanvragen.

En een aanmaning om trots te zijn op de Botswana nationaliteit en dus ook geen corruptie toe te staan en de foto van de president,

Lieutenant General Seretse Khama Ian Khama.

Hij is zo oud als ik en bekleedt een soort erfelijk presidentschap. Grappig maar blijkbaar redelijk stabiel, gezien het hier naar verluidt economisch goed gaat, ondanks 75% van het land Kalahari woestijn, alsmede een enorm zout meer. Waardoor eenzelfde bevolking als in Namibië bij elkaar gedrukt op een veel kleinere oppervlakte. Hij diversifieerde de economie van diamanten naar landbouw, vee en toerisme. Hij heeft blijkbaar de beste banksector van heel Afrika opgezet en onder controle. Hij verzet zich ook tegen Mugabes dictatuur in Zimbabwe.

Ian Khama is the first-born son and second child of Sir

Seretse Khama (1 July 1921 – 13 July 1980), who was the country's foremost independence leader and President from 1966 to 1980, and Lady Khama (Ruth Williams). He was born in Chertsey, Surrey during the period in which his father was exiled to the United Kingdom due to the opposition by the colonial government and the emergent apartheid regime in South Africa to his marriage to a white woman.

He is also the grandson of Sekgoma II (1869–1925), who was the paramount chief of the Bamangwato people, and the great-grandson of Khama III (1837–1923), their king; and the great-great grandson of Kgosi Kgosi Sekgoma I, the Chief of the Bamangwato people (1815–1885). The name "Seretse" means "the clay that binds together," and was given to his father to celebrate the recent reconciliation of his father and grandfather; this reconciliation assured Seretse's Khama's own ascension to the throne with his aged father's death in 1925. Seretse Khama Ian Khama is named after his father to continue this historical legacy. He is also known simply as Ian Khama to differentiate between himself and his father. Tshekedi Khama II, Ian Khama's brother, was named after their great uncle, Tshekedi Khama who was the regent and guardian for Kgosi Seretse Khama, the first President of Botswana.

Het is hier in deze grenspost een ongezien administratief rommeltje, erger dan in Namibia. Maar de rommel is niet in papierwerk en stempels want we dienden zelfs niets in te vullen of te betalen. Maar wel hun bureau: een toog met twee schotjes naast elkaar: migration, customs & police. Maar dan nog alle mogelijke rommel in de open kasten achter hen. De vlag blijkt hier ook speciaal: een liggende zwarte band met witte randen doorheen een lichtblauw vlak.

Achter de gezondheidscontainer ligt de uitgestrekte stroomvallei aan de randen van de rivier met reusachtige grasvelden waarin wel dertig olifanten aan het grazen!

Een enorme Baobab boom heeft een grote holte

waarin lege bierblikken van een binnen-boom festijn. Er hangen allerlei dierenschedels boven de ingang en in de schors staan allerlei symbolen gekerfd. De buffelkoppen met hoorns zijn de grootste. Voodoo?

In Namibia was er in de kranten vorig weekend veel te doen over graven waar hekserij werd bedreven. De liefhebbers hebben daarbij een graf - en een lijk? - nodig, stoken vuren en ruimen niets op!

Maar wij kunnen gelukkig door, met mijn appels, zonder bagagecontrole.

CHOBE

Doorheen een groot olifantenpark Chobe - met de gelijknamige rivier, die de grens vormt met Namibië - waar langs de weg kleine en grote exemplaren aan het schransen zijn.

Eens buiten het olifantenpark ligt het hotel.

Een oude versie aan het water. Het nieuwe aan de andere kant van de weg is nog maar drie maand open. Mooi zwembad om naar te kijken, mooie receptie met alleen daar zeer matige WiFi.

De kamer is groot, tv met 4 zenders waarvan een voetbal en een cricket of rugby.

Hier geeft alleen Al Jazeera nog nieuws!

Ver gekomen dat in Afrika alleen nieuws van een moslim propaganda zender uit Doha te ontvangen is. Waar is de tijd van de BBC, Auntie uit London?

Aan de ingang moet onze gids reserveren voor de boottocht naar krokodillen en nijlpaarden, maar die vertrekt meteen wegens intussen reeds 15 uur.

Dus dan maar morgenvroeg om 5:45 uur op tocht met een jeep alweer voor olifanten en zo, tegen 9 uur terug en ontbijt. Dan om 15 uur de boottocht. Hij moet betalen want wij hebben dat reeds allemaal aan hem betaald. Dus ga ik mee!

Het wordt een zware dag.

Gelukkig is de kamer ruim en mooi met een veel te zachte matras, een groot bad. Eindelijk eens een uur lang mijn lijf kunnen weken. Geen koelkast maar wel een dubbelwandige inox container ijsblokjes. De tuinen rond de nieuwste twee verdieping blokken A en B zijn nog een wildernis, met waarschuwing voor apen op de ramen. Let wel voor de gasten

binnen om geen apen de kans te geven binnen te komen door een open deur, wegens niet meer buiten te krijgen. Ze breken alles af, schijten in pissen alles onder, als gefrustreerde hooligans die eindelijk hun gram kunnen halen bij de neven en nichten die ze altijd zeer dienden te respecteren en die hen enorm ontzag inboezemen.

Aan die tuin zal nog wat moeten gebeuren, hoop ik.

Geluncht met gesmokkelde biltong, cashew, cheddar en appel.

Foto's op ware grootte van olifantenonderdelen: zij het niet alle onderdelen.

Er is een voorkeur voor slurf en tand.

Ik kom hier nauwelijks buiten, zelfs niet aan

het prachtige zwembad wegens loeiheet en vochtig. In de kamer op 18C airco gaat het goed.

Schnitzler, Het digitale proletariaat.

Onderweg had ik ook dit boekje kunnen doornemen. Gelukkig heb ik een voorraad digitale turven mee en heeft mijn geliefde er nog een paar doorgestuurd. Zoals deze.

Zwakke analyse met teveel nadruk op een blauwdruk van Marx' vervreemdingstheorieën. Wel aandacht voor de psychische en psychiatrische problematiek bij de digiverslaafden en voor de Brave New World toepassingen van Huxley.

15. Eens zullen we terugverlangen naar het tijdperk van de tv, toen we nog konden vluchten in stompzinnige passiviteit, zonder de totale betrokkenheid te moeten vrezen die de nieuwe virtuele media van ons eisen.

Robert Jacobson

66. *Het is juist deze totale overgave, deze totale instrumentalisering van de mens, die hem tot een totale proletariër dreigt te reduceren. Deze nieuwe proletariër verschijnt in de gedaante van de infoconsument. Het infocratische regime waar hij onder valt, fundeert zijn macht op 'overload'. De oneindige en overweldigende expansie van de informatiesfeer staat in het teken van hyperstimulatie van het brein. Dat gaat gepaard met vormen van postmoderne Verelendung. Mogelijke symptomen hiervan zijn:*

Aandachtsstoornis met of zonder hyperactiviteit, egomanie, identiteitsvervorming (meer- of enkelvoudig), geheugenverlies, belevingssolipsisme, dissociatieve stoornissen, regressiesymptomen (intellectueel en emotioneel), geweldsfantasieën, grootheidswaan, dwangneuroses (twitteritis, Facebook-fetisjisme, compulsief klik- en surfgedrag), digitale dementie, exhibitionisme, reaguurdersverkokering, info- en socialbesitas en digistress (vaak met uitvalverschijnselen), game- en seksverslaving, ontvolgdepressie en 'vind ik leuk'-manie.

159. *Voorlopig echter voldoet de tachtig jaar oude menselijke, al te menselijke voorzienigheid van Huxley ruimschoots. De door techniek verdoofde en gedresseerde mens zoals die zich in het digitale tijdperk manifesteert, wordt in zijn visioen waarheidsgetrouw weergegeven. Juist in het contrast met Orwell komt de actualiteitswaarde van Huxley's profetie tot haar volle recht. In Amusing Ourselves to Death legt de Amerikaanse mediatheoreticus Neil Postman hierop de vin-ger:*

Orwell vreesde degenen die boeken zouden verbieden. Huxley vreesde dat er geen reden zou zijn een boek te verbieden, omdat er niemand zou zijn die het wilde lezen. Orwell vreesde degenen die ons informatie zouden onthouden. Huxley vreesde degenen die ons zoveel zouden geven dat we alleen maar passief en egocentrisch konden zijn. Orwell vreesde dat de waarheid voor ons zou worden verborgen. Huxley vreesde dat de waarheid zou verdrinken in een zee van onbelangrijkheid. (...) In 1984 worden de mensen in bedwang gehouden door pijn. In Brave New World worden ze in bedwang gehouden door genot. Kortom, Orwell vreesde dat wat we haten ons te gronde zal richten. Huxley vreesde dat wat we beminnen ons te gronde zal richten.

Quinoa blijkt couscous.

Om 18 uur naar restaurant voor carpaccio van rode biet, erg lekker en quinoa met ratatouille. Edoch geen quinoa maar couscous.

Manmanman... En dat is dan hét toprestaurant.

Morgen zal ik het buffet in het oude gedeelte na de boottocht eens proberen.

Onze gids is daar wild van, maar hij is nogal snel wild van dat soort eten en tot op heden was het nooit wat!

In het A la carte restaurant is niemand behalve de twaalf mannen en vrouwen personeel die discreet rondraaien.

Bij de ingang van het oude gedeelte stopt een heel grote sjeke witte 4x4 met achterbak overdekt van een of andere semioverheidsdienst waarop twee erg ruim gevormde heren in kostuum en twee al even ferm gevormde dames in een wit zwart ensemble van rok met bloes en vestje. Duidelijk toppers uit de overheid of daar in de buurt wegens een knipmessend onthaal. De heren lijken ondergeschikt aan de luid lachende dames, want ze houden voor hen de deur open en dragen hun aktetassen aan. Tegen mijn vertrek komen er toch twee jonge koppels blanke toeristen in het sjeke restaurant aan.

Ik probeer nog wat WiFi onder de open receptie maar wordt zowat opgevreten door de muggen. Ondanks mijn DEET op blote lichaamsdelen steken die verdomme doorheen mijn broek en hemd. Dat zal morgen nog wat worden op die boot in het moeras.

Intussen een heel stuk gevorderd in **Marc Schaevers De Orgelman over Felix Nussbaum**, mooi aangrijpend, maar tot op heden naar mijn gevoel vooral een gedramatiseerd verslag van zijn wel zeer indrukwekkende zoektocht naar een fameuze schilder die helemaal vergeten was. Zeker in België.

*155. Keun vertelt liefdevol over een emigrantenstel dat ze in Bredene leren kennen heeft. De man is een arts uit Berlijn, nu werkt hij in een vishandel in Oostende. Hij begrijpt niet wat hem allemaal overkomt, is er doodmoe en verward door, hij loopt over van zelfmoordgedachten. Zijn veel jongere vrouw beschrijft Keun als dapper, energiek, nieuwsgierig zelfs naar wat hen overkomt. Ze wonen in een kleine kamer in Bredene, en geregeld dossen ze zich 's avonds feestelijk uit en zoeken Keun dan op om hoffelijk converserend bij een glas wijn de sfeer van een Berlijnse avond van weleer te herbeleven. Wanneer ik Keuns beschrijving van het paar lees doemt het musicerende stel van Nussbaums Komisch concert meteen op, en vertelt Keun me wat dit doek uitdrukt: **dat emigranten ervan houden het verleden te spelen.***

In de kamer kruipen een stel kevers rond. Ik heb ze geplet met een drankflesje! Maar als ik vannacht wakker wordt van mijn vallende rugzak, blijken er veel meer rond te krasselen, kleine en grote zwarte kevers.

Ik zal toch maar iets aan mijn voeten doen om krakende schilden te vermijden. Één kever, twee en drie zelfs, dat kan je nog de baas, maar vijf, zeven... Dan lijkt het al gauw alsof zij de baas zijn, ondanks een klamboe en een bed op poten.

Leonard Cohen.

Omdat ook hier een stroomoplaadpunt te ver van mijn bed, de iPad bij de waterkoker aangekoppeld. En dus alleen de iPhone als digi speen om te slapen. En daarop vind ik na gisteren Blondie nog wat ouder werk, van Leonard Cohen.

Onze eerste plaat van hem heb ik grijs gedraaid terwijl ik me op een witte schommelstoel met spijlen - genre old american zoals JFK er een had in het Witte Huis wegens zijn 'rugklachten' - en een oranje rond kussen in de eetkamer mentaal kon afzonderen van het gebeuren voor de anderen. De tv was immers naar de voorste kamer verhuisd toen mijn moeder met een moderner nieuw gestoffeerd tweede handssalon had aangeschaft. Daardoor diende de tv 180 graden te keren met het scherm naar de straatkant. Mijn vader zou in het aanschijn ervan overlijden met zijn hoofd in hyperextensie op de grote salonbank tegen het einde van een vreselijk slechte voetbalmatch. Als ooit zeer getalenteerd voetballer was hij zijn hele leven een passieve fan gebleven. Geen van zijn kinderen heeft ooit meer dan om te lachen tegen een bal getrapt.

Mayonaise.

Nog maar enkele maanden geleden heeft mijn moeder haar nabestaanden gesommeerd om de zaak te herschikken, waarna lunch in frituur 't Hoekske, voorheen Tijn! We mochten er vroeger na de Chiro op zondagavond als zij nog niet terug waren van vava en moemoe te Nijlen wel eens frieten halen. We namen er dan altijd twee van drie Frank, wegens meer dan één van zes Frank. 'Mee zonder mayonaise', want anders 1 fr extra en mijn broer Vik kon met een vork, een eierdooier, arachideolie, zout en azijn van de Blauwe Hand in een soepbord zelf mayonaise maken, tenminste als hij zijn gietende hand niet overspeelde. Hij had dat van ons moeke afgekeken, of toch ongeveer. Na heel wat mislukte emulsies in de wei naast het huis gekapt te hebben, waren we erachter dat er eerst een stevige aanzet moest gemaakt worden tussen een dooier zonder eiwit en de met druppels toegediende olie. Dan was er kans dat het zaakje pakte.

De tv is weer met 180 graden gekeerd en zij slaapt nu in wat eens de beste kamer was. De vroegere eetkamer is nu haar salon geworden.

Marianne

Ik moet bij mijn terugkomst toch eens op die plaats luisteren naar die eerste plaat van Cohen met Suzanne, So long Marianne, Bird on a wire en vooral The Partisan, waar we in ons hoofd zagen gebeuren, wat komen zou.

Maar gelukkig voor ons geen werkelijkheid hoefde te worden. In die schommelstoel en later met de volgende lp's van hem werden alvast deelgenoot aan een ander illusoire leven.

De achterkant van de hoes 'Songs from a room' vertoonde de iconische foto van zijn Noorse minnares Marianne Ihlen op Hydra in de Saronische golf voor Piraeus.

<http://www.leonardcohenfiles.com/marianne2006.html>

Zij zit blond aan een tafeltje in hun wit eilandhuisje aan zijn schrijfmachine, enkel gehuld in een half laken, terwijl ze kijkt naar de lens en ons.

Enkele jaren geleden zag ik er nog een reportage over. Hoe hij haar opnieuw ontmoette bij een concert in Oslo. Hij oud en grijs maar nog vol energie. Zij intussen oud en mollig en eerder beschouwend, berustend. Hun levens waren sinds de jaren 70 gescheiden verlopen.

Hydra versus Mykonos.

Toen ik dertig was, zijn wij dus ook naar een Grieks eiland getrokken, zij het Mykonos veel verder in de Cycladen. Eerst met de Griekenbus heel Europa door tot in Athene en na onlifersreis door Hellas met de Ferry naar Mykonos wegens daar naar verluidt een groot natuuristenstrand. Ik mijn fiets mee om te oefenen, want later terug met de fiets van Athene naar Antwerpen. Op Mykonos was toen echter hooguit 3 km asfalt, de rest gravel.

Zitten we daar op een natuuristenstrand en camping vol Amerikaanse GI's die allemaal homo bleken te zijn, wat voor ons toch redelijk nieuw was - in die hoeveelheden toch - bleek Rudy L, onze oude psychologie-MLB-celgenoot daar ook te vertoeven en wijdde hij ons graag in de lokale geplogenheden in, wegens beslagen in het Grieks.

Dinsdag 17022015 WILDE BEESTEN KIJKEN

Om 04 uur op voor de game drive in Chobe National park alwaar veel olifanten.

Nu begrijp ik waarvoor de klamboe diende: een hoop van die zwarte kevers vliegen rond en zijn blijkbaar geïnteresseerd in mijn bed of mij.

In de open receptie wachten in een zwoele warmte, te vochtig. Teveel muggen.

In een snelle rit met Walter, de guitige gids, naar de ingang van het 11.000 km² park, met vijf andere toeristen, een trio Engelse vrouwen, een Skandinaafs koppel.

Voorafgaande waarschuwingen, in de jeep blijven, niet rechtstaan of buitenhangen

Want de wilde dieren zien een wagen als één groot beest, maar wie uitstapt wordt niet meer gezien als een deel van het geheel en wordt een aparte prooi of belager.

Geen neushoorns, maar wel the big four.

Zo vroeg vertrekken moet omdat de meeste roofdieren nu op weg naar een ontbijt.

Het begint al goed met hopen olifantenstront op de zandwegels. Olifanten beginnen hun dag blijkbaar met het verorberen van enorme hoeveelheden gras en bladeren en takken. Ze scheuren ze los met hun slurf, malen er wat op en slikken de boel door. Ondertussen het min of meer verteerde van de dagen voordien deponerend. Een groot vrouwtje vlakbij de Toyota met jeuk achter haar oren waardoor schuren tegen een boom.

We treffen er nog een paar, maar geen meer binnen handbereik. Die olifant lijkt het grappig te vinden ook al wordt er volop geflitst vanuit het grote brommende Toyota beest .

Wat verder op de weg een hele grote troep bavianen met jonkies. Die slapen 's nachts in hoge bomen waar hun vijanden niet aan kunnen. Tegen deze tijd komen ze naar beneden op zoek naar eten. Sommige mannetjes kruipen in dadelpalmen om te fourageren en zitten ook op uitkijk. Wat naar beneden valt, wordt door de anderen opgegeten, dan wel door andere dieren die passeren. Er zit ook een hele kudde impala's die voor de Toyota blijven heen en weer springen omdat er een grote ruzie blijkt los te barsten tussen enkele bavianen pubers, met veel gekrijs.

Verschillende dieren leven in een soort

symbiose. Korhoenders blijken zeer vlug gevaar te detecteren, zij alarmeren elkaar, waardoor de bavianen en impala's ook weten dat er wat scheelt.

Dan een heel lang stuk niks beesten te zien, tot er een radiob bericht komt van "Lions!!!" En iedereen wild.

Van heinde en verre stromen Toyota's, gesloten of halfgesloten vrachtwagens met toeristen naar de plaats des Heils toe. Op 250 meter lig een leeuwin aan de rand van een grote boom die zijn takken tot

tegen de grond houdt. Bij nader toezien - intussen 6 grote toeristenjeeps dus dik 40 mensen op de uitkijk naar de leeuwenintimiteiten - zit er ook een leeuw, groot met zwarte manen, en een stel willen die in de boomtakken spelen. Er wordt wat afgeklikt met enorme telelenzen, de dikke Skandinaafse gothic gast is gelukkig want hij heeft met zijn enorme lens effectief een pup getrokken. Leeuwen liggen 20 uur per dag te slapen. Ik maak maar wat foto's van de toeschouwers. Er is ook een privé 4x4 gearriveerd van een gezinnetje met vier kinderen die door het dak en de ramen staan te staren naar de duistere boom.

Leeuwen zijn hier naar verluidt zo talrijk dat hun prooien ze niet meer ruiken, want alle mannetjes leeuwen laten overal hun geursporen na zodat de prooi kuddes niet meer reageren op de geur.

Onderweg nog mestkevers die een bol draaien voor eigen gebruik en een twee keer zo grote om een vrouwtje te lokken, en ook een hele grote termietenheuvel met daktuinen.

Nog een soort tussen eekhoorn en mangoesten die slangen vangt, met reflexen die sneller zijn dan een slang. Dat weet Walter ons te vertellen.

Er zijn veel groepen waterimpala's.

Redelijk weer, veel wolken. Hoog gras overal.

Koffie of thee aan een toilet met hard koekje.

Sommige van de andere drivers zijn zelfs dames!

Op de terugweg de roep dat er een chieta gesignaleerd is aan het strand naast de rivier alwaar veel

onrustige impala's. Veel gerij en gedraai en gekeer en effectief staat de helft van die impala's in een bepaalde richting te kijken. Op de terugweg ook nog een reuzegrote olifantenstier met volgens Walter opgetrokken

ballen van voetbalgrootte die 5 liter sperma per keer produceren. De olifant reageert op een nijlpaard in de buurt, ook nog een krokodil gezien. En dan plots een eenzame oude buffelstier die volgens hem zeer agressief zijn, maar die zich snel terugtrok onder een boom. Oud buffelstieren heten hier officieren met pensioen. Ze blijven dan liefst in een kleine groep samen als ze de kudde niet meer kunnen volgen of uitgestoten worden door de jonge generatie. Ze proberen dan maar op een afstand achterna te komen. In

groep voelen ze zich veiliger en zijn ze dus minder agressief.

Impala kuddes worden zo groot omdat ze allemaal tegelijk vruchtbaar zijn in het droog seizoen. De eerste scheidt een hormoon af dat alle andere vrouwtjes in dezelfde cyclus krijgt, waardoor allemaal tegelijk drachtig. Ze werpen dan tegelijk tegen de tijd dat het gras heel hoog staat. Dat maakt het extra moeilijk voor roofdieren omdat ze geconfronteerd worden met jonkies van dezelfde leeftijd waardoor de keuze moeilijk wordt.

Er zitten verschillende koppels visarenden in de bomen. Ze blijven elkaar hun hele leven trouw volgens Walter, nee, niet die van de Brabantbank uit het liedje van Jan De Wilde.

River Chobe wild life

In het oude gedeelte speelt het grote buffet zich af voor 230 Pula of zoiets ongeveer 20€. Duur en matig. Er is WiFi met een ietwat betere verbinding dan in het nieuwe gedeelte. Het is een diesel aangedreven boot met twee barmannen die graag cocktails en sterke drank verkopen. Dan mag je ook op het dak voor de beste foto's. Iedereen heeft water bij, behalve wij wegens niet verwittigd door B.

Er zijn ook luxe boten waarop een hele diner met wijnen en lekkers (?) terwijl de beesten bekeken worden.

Eerst naar het toegangshok om te betalen voor de boot, daarachter is een zone waar niet mag gefotografeerd worden wegens 'Privé'. Effe later blijkt dat een militair kamp te zijn met een soort troepenlandingsschip in camouflagekleuren. Op het eiland zelf staan op verschillende plaatsen enorme masten met de vlag van Botswana.

Volgens onze gids van Botswana is het betwiste eiland nu van hen want de Chobe hoofdstroom is 14 m diep en vormt nu de grens. Gelukkig maar. Want volgens hen wou Namibie er landbouwgrond van maken.

Kijk eens aan!

OMG!

De boot zit voor drie kwart vol met oude dames in een verjongende safari outfit, vaak met enorme fototoestellen. Naast mij een rij Canadezen, tegenover mij een groep Fransen. De Skandinaven van vanmorgen zijn er ook weet, en de Engelsen ook. En nog wat Duitsers.

Waar ik dacht dat we wat in het moeras zouden

rondploeteren voor groot wild is het wat gesukkel langs allemaal rare vogels.

Sommige dames kirren bij het vertrek van een visarend.

Ze ondersteunen elkaar bij het maken van foto's van een salamander en een krokodilletje. Het publiek is alsnog veel boeiender dan de beesten. Een blits wijfie op leeftijd, te zien aan de niet gelifte huid van haar blote onderbenen met spataders, heeft onder haar strak getrokken facies een t-shirt aan waarop een enorme leeuw. Ze heeft haar gemeshte haren samengebonden met een gevlochten diadeem. Ze hanteert het grootste fototoestel van allemaal met extra ondersteuningsgrepen voor de lens. Waar voor ons geld.

Dan een oude nijlpaardstier met wat gezelschapsvogels. Een mini krokodil. Voor mij twee zussen met sterk uitgedund haar en leverschakels, de ene al een craft bandje met haar naam om en de ander een kralentasje als stigma van solidariteit met de lokale armoelijders. Ze staan helemaal stijf van de spanning voor de juiste foto.

In verte een hele troep hippo's: OMG en dat soort kreten, ook Oh My Goodness! Volgens onze gids de gevaarlijkste beesten van heel Afrika. Zij doden de meeste mensen omdat het territoriumdieren zijn. Veel vissers weten dat in hun buurt wegens hun enorme excrementproductie veel vis zit en proberen daar hun netten. De hippo's worden dan boos,

tonen eerst hun slagstanden en chargeren dan. Tot 30 km / uur.

Dan wat bavianen, én een echte grote krokodil die met haar bek open ligt te koelen aan de rand. De boot komt tot een meter. De Oh My Gosh! zijn niet van de lucht.

Dan weer twee hippo's in het water waar de boot zo dicht komt dat de stier eruit gaat. Wel een erg groot beest.

Op weg naar een familie olifanten met baby's en een reeks Kaapse buffels, losers wegens uitsluitend mannetjes op hun eentje.

De troep olifanten is een groot succes wegens na drinken het baby'tje met veel OMG en So cute! En selfies met de olifanten, in het modderbad en dan forse defecaties waarop de ibissen enthousiast aanvallen en Egyptische ganzen of nijlganzen en hopen andere vogels. Ik blijf effectief twee foto's te hebben van een schijvende olifantenstier.

En dan komt er godbetert nóg een troep olifanten drinken met nog kleinere baby'tjes waarop nog meer OMG! In alle vormen.

Baby'tjes ban minder dan drie maanden oud want nog niet met de slurf kunnen drinken.

Ze haasten zich snel naar het water, nog vóór de moeder en ze drinken nog met hun muil in het water.

De bejaarde fotografen en verrekijkenden proberen mekaar recht te houden op de wiebelende boot om toch maar rechtstaand foto's te kunnen nemen, waardoor de anderen ook naar voor dringen. Man,man,man...!

Een enorme hippostier met ridicul kleine oortjes maakt plots het zuchtende hees hoestende geluid dat ik in Nunda de hele nacht hoorde in de buurt van mijn Lodge. Volgens de gids is dat het geluid om zijn territorium te verdedigen. Slik!

Namibië - Botswana en de toekomst van Zuidelijk Afrika

In de terugreis langs de Namibische riviergrens met mooie lodges op palen en een vervallen water café The Raft hoor ik achter mij een verstandige zwarte man een heel verhaal doen tegen een wat oudere Amerikaanse dame. Hij heeft iets met Wildlife in Zimbabwe begrijp ik. Daar en in Namibië wordt nog officieel veel wild geschoten voor miljoenen dollars. Een neushoorn kost een miljoen voor gegoede Chinezen tegenwoordig, een olifant wat minder. Andere gehoornde koppen nog minder. Ze doen dat om de wildstand bij behouden. De andere landen officieel niet, maar daar wordt dan weer flink gestroopt.

Volgens hem is toerisme en wildjacht nu in Zimbabwe de hoofd inkomstenbron van de staat. Daarna pas mijnbouw. De rest ligt op zijn gat. In Botswana is het ook hommeles want bij de laatste verkiezingen zouden oppositiepartijen effectief wat zetels behaald hebben op de eeuwige partij van de erfelijke president. Volgens hem was het in Caprivi - nu Zambezi Region - nog altijd niet rustig. Het heeft volgens hem te maken met een bevolkingsgroepen als de Lozi, die zich achtergesteld voelen en niet van de investeringen profiteren.

Ik vrees hier toch wat voor de toekomst en de stabiliteit. Er is duidelijk een forse

bevolkingstoename en er wordt veel tv gekeken waardoor andere leefgewoonten en standaarden niet geheel vreemd zijn bij de jonge mensen.

Als bevolkingsgroei laag blijft, zouden ze wellicht weinig problemen hebben wegens genoeg ruimte, ze schuiven dan wel op. Althans in Namibia. Wegens een duidelijke dynamiek. Maar ook zie je nogal wat 'oude' nieuwbouw die niet is afgewerkt.

Als het Swapo het hier ietwat slim speelt, niet te corrupt wordt en Duitsland laat doen, blijft het hier wellicht nog het best meevallen. Maar wat binnen 20 jaar?

Geen middenklasse wordt volgens mij een ramp.

In Zuid Afrika vertrekken nu reeds jaren steeds meer blanken naar nieuw Zeeland en Australië, als ze kunnen. Andere blanken kruipen aan de Zuidoostkust, Westkaap en Kaapstad bij elkaar.

Alle vormen van gated community's worden steeds populairder.

De ongelofelijke verhalen van the emerging economies van 10 jaar geleden op de WTO in Mexico zijn allemaal zever gebleken, behalve voor China, zolang het nog duurt.

De groots aangekondigde groei in India

shit, ZA shit, Brazilië en Argentinië catastrofe.

Militair is ZA enkel in staat tot binnenlandse controle en mogelijks wat grensoorlogen zo nodig. Op zee en in de lucht wordt het niets, de omgeving ook niet. Of ze moeten een stel Engelse of Amerikaanse gevechtspiloten of marine-scheepslui in huren want ze kunnen de restanten van de SA Forces van onder de apartheid niet eens fatsoenlijk bedienen. Russen kunnen dat ook niet en zwaar materieel bij de Russen kopen is ook geen onverhuld genot.

Angola krijgt tegenwoordig wel weer veel Portugezen binnen om te werken en business op te zetten en die weten wel van wanten en van zware wapens.

Wanneer ANC zich als een extreem corrupte machtspartij laat gelden en niet meer kan steunen op het kiesvee in de townships wordt het een ramp. Dat is nu al aan de gang (PAC, COSATU vakbond,...), maar dat wordt ieder jaar erger. Mede door de corruptie van het ANC en de alles gratis kiesbeloftes, niet alleen van Steve Stevaert, maar ook van het ANC van Mandela tot Zuma.

Ik verwacht de grote klap na de dood van Mugabe in Zimbabwe. Daar gaan allen die hem nog een rekening moeten presenteren, dat in een keer doen aan zijn nieuwe jeugdige echtgenote die hem zal opvolgen. De vele honderduizenden tegen hun zin vertrokken migranten zullen terug willen komen en ook nog wat te verhapstukken hebben.

Als dan in Zambia de vlam in de pot slaat wegens zoiets altijd met van alles verbonden in zuidelijk Afrika wegens de o zo belangrijke grensoverschrijdende stamverbanden. Of in Kenia de zaak op de spits komt - want daar broeit het ook erg - dan kan het wel eens snel gaan. Temeer daar een erg jonge enorme bevolking beseffen dat hen geen mooie tv-achtige perspectieven wachten zal.

Wat gaan ze mekaar hier weer afslachten.

Vluchtelingen?

In noord en westelijk Afrika en bij de islamietenclub zijn ze al goe bezig, toch?

En dan jaagt die maffia van misdaadreligieuze mensenhandelaars 100.000 den duur betalende vluchtelingen met een flinke vijfde colonne jihadisten naar Europa. Daar zijn ze zo krankzinnig van die toe te laten, in plaats van die boten gewoon terug voor de Lybische of andere Afrikaanse kust te slepen, waar ze vandaan komen.

Dit soort gruwelcommercie bestaat alleen bij de gratie van de ontvangende landen. Zolang Europa zijn grenzen hiervoor openzet is de EU medeplichtig aan deze mafieuze mensenhandel.

Met een paar van die grootscheepse terugstuuracties ruim in het wereldnieuws stoppen die migratiestromen binnen de kortste keren. Je vraagt je soms af of die mensen ook niet voor binnenlands gebruik en voor EU geld dienen voor Italië, Griekenland en Spanje.

Libië militair bezetten lijkt me nog een ander alternatief, opgesplitst tussen de Benghazi Tobroek clans en een westelijk Tripoli gedeelte.

Die mensen zijn rijk genoeg om voor 10-20.000 € per kop naar Europa te komen via

mensenhandelaars. Dat zijn dan foute keuzes: zo'n berg geld kan je beter in Afrika investeren dan in overbodige kerels die in Europa werkloos van uitkeringen leven en op een paar jaar tijd met nog wat extra illegaal hier en daar het veelvoudige bedrag terugsturen.

Pakistan jast nu honderdduizenden Afghaanse vluchtelingen de gens weer over, geloofs - en vaak ook nog stamgenoten, zelfs als ze er al tien jaar in de business zitten.

En Europa zou dan zo'n zelf aangezwengelde stroom vanuit Afrika inclusief de islamitische Jihadi's moeten opvangen.

Ik vind het hoofdredactioneel standpunt van Jyllands-Posten erg interessant.

Een nieuw soort oorlog

De Standaard 17 FEBRUARI 2015 | Jyllands-Posten

We mogen ons niet verschuilen achter allerlei pseudosociologische verklaringen of relativeringen van de terreur in Europa, schreef de Deense krant Jyllands-Posten in haar redactioneel commentaar van gisteren.

Wat nog het meest schokkend is aan de terreuraanslagen in Kopenhagen van het afgelopen weekend is het feit dat ze niet onverwacht kwamen. Terreur is blijkbaar niet meer weg te denken uit de vrije en open samenleving. Jarenlang konden we wennen aan het idee dat het op een dag ook weleens bij ons kon gebeuren. En nu is het zover. Denemarken is niet vrijgesteld van terreur. Integendeel, sinds de Mohammedcrisis krijgen we er meer dan andere landen mee te maken. Maar als klein landje waren we het gewend om ons veilig te koesteren in de luwte. Dat is niet langer mogelijk.

Premier Helle Thorning-Schmidt wist haar gevoelens tijdens het weekend weer goed en sterk te verwoorden. Ze zei ook hoe we moeten reageren. Na het bloedbad in Parijs deed ze hetzelfde. Ook de andere Deense partijvoorzitters stelden de juiste diagnose: nu gaat het erom de Deense waarden te beschermen en klaar te staan voor de strijd die ons wordt opgedrongen door radicale krachten. Er is een soort oorlog aan de gang in Europa. Die oorlog draait om cultuur en om waarden, maar het is ook een soort

godsdienstoorlog. Dat moeten we beseffen, als we ons samenlevingsmodel willen verdedigen.

De politici van vandaag moeten moed en durf tonen. Zij zijn er medeverantwoordelijk voor dat de deuren werden opengezet voor de massale immigratie vanuit het Midden-Oosten. Dat is een fundamentele vaststelling, waarover velen nog altijd liever zwijgen. Verontschuldigend wordt vaak gezegd dat de islamisten van vandaag in Europa geboren zijn en dus Europeanen zijn: Fransen en Denen. Maar dat is precies de kern van de zaak. Ook al zijn ze Europese burgers, geboren en getogen in Europa, toch hebben ze zich de cultuur en de waarden van Europa nooit eigen gemaakt. Daarom zou je onomstreden moeten kunnen vaststellen dat de aanslagen van dit jaar een van de grimmige gevolgen zijn van de immigratie uit het Midden-Oosten, op een samenleving die de islamisten onderdak en mogelijkheden heeft gegeven. Die ontwikkeling is onomkeerbaar. Daarom weegt er ook zo'n zware verantwoordelijkheid op de huidige generatie van politici.

Mythe van de moslims

De politici moeten nu een culturele strijd aanvatten. Maar het bevordert die strijd niet als we het cliché in leven houden dat de moslimmigranten slachtoffers zijn. Hoe vaak is die bewering de laatste tien jaar niet herhaald: de Mohammedcartoons vernederen een vervolgte en onderdrukte minderheid. Maar de moslimminderheid wordt niet onderdrukt of vervolgd. Integendeel, ze heeft meer rechten – of eigent zich meer rechten toe – dan veel andere minderheden. De mythe dat de Europese moslims de 'joden van deze tijd' zijn, is gewoon een leugen, waar vooral de linkervleugel zich krampachtig aan vastklampt.

Het wordt tijd dat we ermee ophouden de moslims als slachtoffers te zien. Dat verzwakt onze weerstand tegen het islamisme. We mogen ons niet verschuilen achter allerlei pseudosociologische verklaringen of relativeringen van de terreur in Europa. We moeten begrijpen dat er ideologische, gewelddadige en mobiliserende krachten werkzaam zijn en we moeten er hard en krachtig tegen optreden. Daar riep de premier tijdens het weekend ook terecht toe op.

Het wordt bovendien duidelijk dat het islamisme niet alleen onze Europese waarden aanvalt, maar ook fysiek joodse levens. Misschien is het hoog tijd dat we gaan inzien hoe de vele harde campagnes tegen de joodse staat, Israël, vanuit brede kringen in Europa, daarvoor de voedingsbodem hebben geschapen. Het vernietigende antisemitisme van het islamisme komt niet alleen uit de Koran voort. Israël staat trouwens duidelijk aan de kant van Europa in de strijd tegen het islamisme. Het is tijd voor bezinning.

Jyllands-Posten is de krant die in 2005 een reeks Mohammed-cartoons publiceerde, van onder meer Kurt Westergaard. Dat leidde tot een storm van protest in de islamitische wereld. Het jaar daarop verontschuldigde de krant zich.

Morgen naar Zambia, twee dagen Livingstone.
Daarna weer Botswana , ook twee dagen op een plaats.
Het einde komt in zicht.

